

Napló

Szolgálatra teremtőd- tem, írom patetikusan.* Ajánlottam a Pál-drámámat

Szolgálatra vagy teremtve, olvasom a Budai Református Egyházköztség nem is tudom, minek nevezem, hírlevelének, istentiszteleti tájékoztatójának hangsúlyos pontján. A négyoldalas lapot november 20-án vettem magamhoz, mikor beléptem a templomba, s fent a karzaton, míg énekelt a gyülekezet – a ritmikus éneklést nem kedvelem, inkább hallgatok – rögvést olvasni kezdtem.

A kiemelt szöveggel meg a többi idézettel rögtön egyetértettem, lévén, hogy magam is ekként vélekedem. Kiszakítok hát az idézetek közül néhányat, s ide helyezem:

„Az életnek értéket csak a szolgálat adhat, amellyel az emberek ügye felé fordulunk.” (Márai Sándor)

„Az ember élete csak akkor értelmes, ha szolgálatnak fogja fel.” (Tolsztoj)

„A szeretet gyümölcse a szolgálat.” (Teréz anya)

„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” (A Bibliából Péter lev. 4, 11)

A szövegek szépek, igazak, s ha én nem is tudtam így megfogalmazni, de valamiképpen ekként éreztem és gondolkodtam, amikor nem is oly rég, három hete talán, úgy döntöttem, hogy felkínálom szolgálataimat a református egyházaknak, felkínálom magamat, hogy bemutassam léleképítőnek gondolt monodráámát a Biblia szövegére épülő, Pál apostolt idéző és megjelenítő, mai kérdésekre választ kereső egy személyes színjátékomat, az *És ki az a Pált*. Ellenszolgáltatás nélkül.

És levelet írtam néhány volt tanítványnak és négy református lelkésznek. A címzettek ezt olvashatták, ha elolvasták:

„Hogy mi készíted a levélírást?
Három érv: Az egyik, hogy a monodráma jó.

A másik: 83 éves vagyok. A szellemem ugyan nem kopott, de Isten tudja, meddig hívhattok.

A harmadik: Szolgálatnak fogom fel az előadást az üzenete miatt. És pénzbe nem kerül.

Ha gondoljátok, hogy valamikor a jövőben szívesen látnátok, írjatok, és küldök ismertetőt. Akkor is írjatok, ha nem vagytok cselekvő vagy befolyásoló helyzetben. Egyet ne tegyetek, válasz nélkül ne hagyjatok, azt modortalanságnak tartanám és sértene.

Az előadás ötven perc, elég egy terem, akár harminc érdeklődővel is. Válaszotokra reagálok. Ölel benneteket...”

A címzettek több mint fele válaszolt. A válaszolók között egy konkrét meghívás.

Milotta Krisztina, volt tanítványm beprotezsált a bicskei református lelkésznel. S *Máté János tiszteletes úr* megörült, s hívott is rögtön. Kedves volt a hangja, s persze, hogy igent mondtam. Hogy ő fizet tiszteletdíjat is, mondta. Ne fizessen, mondtam, nem azért csinálom.

*

Megjártam Bicskét. És nem lehet nem elmondani, hogy az üzenő és a befogadó itt valahogy egymásra talált, és a közönség nem csak arra kereste a választ, hogy „ki az a Pál”, de arra is, hogy „ki vagyok én”, és hogy bizony ettől boldog lettem.

*

Elmondom azt is, hogy a bemutatót követő nap reggelén megcsörrent a telefon, és a kedves Krisztina hívott, hogy tudom-e, milyen fontos volt nekik az a tegnapi előadás, és hogy köszönik, és várnak máskor is.

* Egy naplókönyv részlete.